

Sygnatura akt III C 889/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Irma Lorenc

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko T. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz pozwanej T. S. kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt III C 889/17

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

W dniu 1 września 2016 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł o zasądzenie od pozwanej T. S. kwoty 5.516,01 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 czerwca 2016 r. i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w toku przeprowadzonej na podstawie art.6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. kontroli urządzeń elektrycznych w mieszkaniu pozwanej przy ul. (...) w S. stwierdzono nielegalny pobór energii elektrycznej. Na podstawie Taryfy energii elektrycznej zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w trybie art. 47 ust. 2 ww. ustawy powód obciążył pozwaną opłatą ryczałtową z tytułu nielegalnego poboru energii elektrycznej w kwocie 5.516,01 zł. Podstawę jej naliczenia stanowił art. 57 ust. 1 tej ustawy. Powód objął tą opłatę rachunkiem nr (...) z terminem płatności na 13 czerwca 2016 r., który doręczył pozwanej. Ponadto powód obciążył pozwaną kwotą skapitalizowanych do dnia sporządzenia pozwu odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie tej należności w kwocie 58,18 zł. Powód od sumy tych kwot zażądał dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie.

W sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swą rzecz kosztów procesu. Pozwana podniosła, że stron nie łączyła umowa o dostawę energii elektrycznej do lokalu przy ul. (...) w S., wobec czego roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwana zarzuciła, że powód nie wykazał roszczenia co do zasady i wysokości. Pozwana przyznała, że wprawdzie jest współwłaścicielem tego lokalu, jednak nigdy w nim nie zamieszkiwała, a udostępnia go na podstawie umowy użyczenia z dnia 30 listopada 2009 r. I. i R. J..

W piśmie procesowym z dnia 18 stycznia 2018 r. pozwana podtrzymała swe stanowisko, wskazując, że swe roszczenia powód mógłby skierować do I. i R. J., którzy korzystają z lokalu na podstawie zawartej z nią umowy użyczenia.

Na rozprawie pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana T. S. oraz jej mąż R. S. nabyli w dniu 24 marca 2009 r. lokal mieszkalny przy ul. (...) w S. od I. J. i R. J.. Pozwana w dniu 30 listopada 2009 r. zawarła ze zbywcami lokalu umowę jego użyczenia na czas nieoznaczony. Pozwana mieszkała wówczas przy ul. (...) w S..

W dniu 7 lipca 2011 r. pozwana, w imieniu której działała G. C. na podstawie pełnomocnictwa z dnia 22 listopada 2010 r. , zawarła z (...) Spółką Akcyjną w P. umowę sprzedaży energii elektrycznej oraz świadczenie usługi dystrybucji na potrzeby ww. lokalu.

W dniu 21 maja 2016 r. przedstawiciele powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na wezwanie funkcjonariuszy Policji dokonali w obecności G. C. w przedmiotowym lokalu kontroli, w toku której stwierdzili brak układu pomiarowego oraz nielegalne podłączenie energii elektrycznej poprzez podłączenie przewodów dopływowych z odpływowymi. Takie podłączenie spowodowało podanie energii elektrycznej do urządzeń elektrycznych w postaci telewizora, DVD, radia, kuchenki elektrycznej, piekarnika, pralki , żelazka, lodówki, ogrzewania podłogowego, podgrzewacza wody, ekspresu do kawy oraz toster. Powód ustalił opłatę za nielegalny pobór energii elektrycznej na kwotę 5.516,01 zł, wskazując jako podstawę jej ustalenia w wyliczeniu z dnia 24 maja 2016 r. pkt 7.2 Taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej – 2016 „pobór energii elektrycznej w ukl. 1-faz. bez zawarcia umowy”.

W dniu 25 maja 2016 r. powód wystawił pozwanej notę obciążeniową z tytułu nielegalnego poboru gazu opiekująca na ww. kwotę z terminem płatności do 13 czerwca 2016 r. W dniu 8 lipca 2016 r. powód sporządził kierowane do pozwanej wezwanie do zapłaty tej należności, które wysłał na adres lokalu przy ul. (...) w S. – przesyłka nie została przez pozwaną odebrana pod tym adresem.

dowody:

- umowa sprzedaży z dnia 24.03.2009 r. k. 30-32
- umowa użyczenia z dnia 30.11.2009 r. k. 33-34
- kopia dowodu osobistego k. 35
- pełnomocnictwo k. 139
- umowa z dnia 7.07.2011 r. k. 132-138
- protokół kontroli k. 97 v.
- załączniki do protokołu kontroli k. 98
- zestawienie k. 97
- wyliczenie k. 96 v.
- nota obciążeniowa k. 99
- wezwanie do zapłaty k. 95
- koperta k. 95 v. – 96

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił przepis art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, zgodnie z którym w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może: pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 3 pkt 18 tej ustawy nielegalne pobieranie paliw lub energii to pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafalszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy, zaś w art. 3 pkt 13 cyt. ustawy zdefiniowano pojęcie „odbiorcy”, jako „każdego, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym”.

Biorąc pod uwagę zarzuty sformułowane przez pozwaną w pierwszej kolejności należało rozważyć czy pozwaną łączyła z przedsiębiorstwem energetycznym umowa, na podstawie której do należącego do niej bezspornie lokalu dostarczana była energia elektryczna, a zatem czy pozwaną można było uznać za odbiorcę w rozumieniu ww. ustawy, czy też dostawa energii do tego lokalu nastąpiła bez zawarcia umowy.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż Sądowi wiadome było z urzędu, z akt sprawy toczącej się przed tym Sądem z udziałem pozwanej i (...) Spółki akcyjnej w P. pod sygn. akt III C 725/17, iż wbrew temu, co twierdziła pozwana, do zawarcia umowy, w oparciu o którą energia elektryczna była do jej lokalu dostarczana doszło w dniu 7 lipca 2011 r. Dążąc do ustalenia prawdy materialnej, Sąd dopuścił z urzędu dowód zarówno z tej umowy, jak i pełnomocnictwa udzielonego przez pozwaną w dniu 22 listopada 2010 r. G. C., znajdujących się w aktach ww. sprawy.

Z dokumentów tych wynika, że w dniu 22 listopada 2010 r. pozwana oraz jej mąż R. S. udzielili tej osobie pełnomocnictwa do sprawowania zarządu lokalem przy ul. (...) i do wszelkich czynności z zarządem tym związanych, a w związku z tym do reprezentowania ich m.in. przed zakładem energetycznym, w tym składania wszelkich oświadczeń koniecznych do realizacji tego pełnomocnictwa, z jednoczesnym wskazaniem, że pełnomocnictwo to obejmuje umocowanie do wykonywania wszelkich czynności faktycznych i prawnych jakie okażą się konieczne dla jego realizacji. Następnie G. C., działając jako pełnomocnik pozwanej zawarła w dniu 7 lipca 2011 r. z ww. Spółką umowę na czas nieokreślony, której przedmiotem była sprzedaż energii elektrycznej oraz świadczenie usługi dystrybucji na potrzeby tego właśnie lokalu. Zgodnie z art. 96 k.c. umocowanie do działania w cudzym imieniu może opierać się na ustawie (przedstawicielstwo ustawowe) albo na oświadczeniu reprezentowanego (pełnomocnictwo), przy czym w świetle art. 95 § 2 k.c. czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego.

Brak było przy tym dowodów na to, by umowa ta została przez pozwaną wypowiedziana, co za tym idzie uznać należało, iż obowiązywała ona w dniu 21 maja 2016 r., kiedy to przedstawiciele powoda dokonali kontroli legalności poboru energii elektrycznej w tymże lokalu. Zatem pobór energii elektrycznej następował w tym dniu na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym, a nie – bez umowy.

W świetle protokołu kontroli wraz z załącznikami, przedłożonych przez powoda, których wiarygodności pozwana nie kwestionowała i których moc dowodowa nie rodziła wątpliwości Sądu, uznać należało, iż w lokalu pozwanej doszło do nielegalnego poboru energii elektrycznej, skoro pobór ten miał miejsce z całkowitym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego (stwierdzono brak takiego układu, tj. licznika).

W tej sytuacji zaktualizowały się przesłanki roszczenia powoda opartego o przepis art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne, kierowanego do pozwanej jako odbiorcy w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy o zapłatę opłaty w wysokości określonej w taryfie z tytułu nielegalnego pobierania paliw lub energii. Z treści przepisu art. 57 ust. 1 pkt 1 tej ustawy wynika, że odpowiedzialność odbiorcy, tj. osoby, którą z przedsiębiorstwem energetycznym łączy umowa jest niezależna od tego, czy osoba ta korzysta z lokalu – pozwana zwolniona byłaby z odpowiedzialności za zapłatę tejże

opłaty wówczas gdyby wykazała, że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą jako odbiorca nie ponosi odpowiedzialności. Ciężar wykazania okoliczności egzoneracyjnych spoczywał na pozwanej, która jednak w tym zakresie nie podjęła żadnej inicjatywy dowodowej.

Powództwo zatem co do zasady zasługiwałoby na uwzględnienie, jednakże na przeszkodzie temu stanęło to, że powód nie sprostął ciężarowi wykazania wysokości swojego roszczenia, mimo że pozwana jednoznacznie w sprzeciwie od wydanego w tej sprawie nakazu zapłaty zakwestionowała tą wysokość i konsekwentnie w toku procesu wniosła o oddalenie powództwa. W świetle art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne opłata za nielegalny pobór energii elektrycznej określona jest w taryfie, którą w art. 3 pkt 17 ustawy zdefiniowano jako zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania, opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą. Powód nie przedłożył jednak choćby wyciągu z taryfy obowiązującej w spornym okresie, która pozwalałaby na ustalenie wysokości należnej od pozwanej opłaty, zaś prawidłowość jej określenia przez powoda budzi wątpliwości w świetle przedstawionego przezeń wyliczenia opłaty z dnia 24 maja 2016 r. (k. 96 v.), w którym wskazano, iż podstawę tego wyliczenia stanowi pkt 7.2 „pobór energii elektrycznej w ukł. 1-faz. bez zawarcia umowy”. Skoro pozwana umową z przedsiębiorstwem energetycznym była związana to przyjęcie opłaty należnej od osób pobierających energię elektryczną bezumownie ocenić należało za nieuzasadnione.

Z tych przyczyn powództwo w punkcie I wyroku oddalono.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu w pkt II wyroku oparto o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód, który przegrał proces w całości, zobowiązany był zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty postępowania, które ograniczyły się do kwoty 2.400 zł wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej będącego adwokatem.